

6.

Och tänkte på den nådige Gud Fader,
Som skapte mig, och denra wackra sol,
Och alla dessa himlens perlerader,
Som hwimla om hwarann från pol till pol;

7.

Och söng med spåda läppar till Hans åra,
Och bad den bön min Moder lärde mig:
"O gode Gud! som hafwer barnen lära,
"Lär mig också bli god, och likna Dig!"

8.

Sen bad jag för min Fader och min Moder,
Och mina Synon, och hwar Christen själ,
Och för den Kungen, som så hjertans goder,
Sig ingen nattro gaf för landets wål.

9.

O barndom! sälla tid, som jag begråter!
O barndom! sanna nöjens enda Wån!
Det blott din hågkomst är som står mig åter.
Gud låt mig aldrig, aldrig mista den!

Edlas i Björnståhl's Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt hos J. Hörberg, 1825.

J Rogar och tädaste lunder!
Hos eder jag önskar så bo,
Jag prisar der Skaparens under
Bland Herdar i ofsyldig ro.
Jag hwilar i gräsgröna dalar,
En ofsyldig kraft mig hugswalar
När som jag min himmel beser.
Och då med naturen jag talar,
Att werldenes buller jag ler.

2.

När solen om morgon upprinner
Att pryda sin strålande höjd,
Då hörs huru lärkan begynner
Att spela i lusten sin fröjd.
Min glädje förnyad då blifwer
Och lammen i bete jag drifwer
Och echo beswarar min ord;
Förnöjsamhet sällskap mig gifwer
Och måttslighet dukar mitt bord.

3.

Af klara kristaller, som flyta,
 Jag dricker min nåd i frid;
 Med Kungar jag icke vill byta
 Min ro och menlösa tid,
 Ej vållusts förgift jag här smakar
 Och onåd min ländar ej skakar,
 Ty lyckan måst vara min träl
 Jag höghetens bländverk förfalar
 I nöjder och sorgfrier själ.

4.

Ej falskhet, ej afund framträder,
 Ej lustar förderfva min lag,
 Ty dygdens utöfning mig gläder
 Och ger mig den sällaste dag.
 Vårt intet jag' ädelt föraktar
 När som jag förnuftigt betraktar
 Den magten som styrer vårt allt;
 Han ömsint för faror mig väktar
 Den har jag min lefnad befallt.

5.

När solen se'n börjar sig gömma
 Inunder sin berghöga höjd
 Då kan jag på roser så drömma
 Om himlens mig ärnade fröjd.
 Som flården mitt sinne ej lastar
 Jag lätt allt bekymmer bortkastar
 Som själen med oro kan bry;
 Och såsom en wandrare hastar
 Dit sällheten alltid blir ny.

Då jag war liten.

Det war en tid, jag kallades: den lilla!
 Och liten war jag; knappt en aln lång.
 Hur sjust, när jag det tänker, tårar trilla!
 Och därför tänker jag det mången gång.

2.

På bästa Faderns knå att rida ranka,
 Sen slumra sött på bästa Moders arm:
 Så flöt min tid — och ingen minsta tanka
 Utas bekymmer uppsteg i min barm.

3.

Då tycktes jorden mycket mindre vara,
 Men mycket mindre ondskesfull också;
 Och himlens rymd med stjernors hela stara
 En stor, blå, stön paulun med perlor på.

4.

Då såg jag Månan öfver kullen tåga,
 Och tänkte: Stod jag nu på kullen där,
 Så kunde jag med lätthet se och fråga
 Hvem som den Gubben uti Månan är.

5.

Med undran såg jag, huru Solen släckte
 Sitt blöf hvar aften väster ut i stön.
 Och såg hvar morgon hur hon åter sträckte
 Sin glans från Österns stjär, dubbelt stön;